

חברים בלתי-צפויים נמצאו למלכות במרומי עבדת, כששני ילדי בדויים נלח אליהן בסיוורן, זכו בסוכריות.

אילת

אשר בתחתית הסירה

וכל הדון-דואנים המקומיים ביקשו להראות את כוחם. גם אילו רצו הבנות לערוך הופעה בגדיים, לא יכלו לעשות זאת. כי חדות כף, הסגנית בעלת העיניים המקסימות, שכחה את בגדיהם שלה בחיפה. כמעט ושכחה גם את עצמה. היא הופיע בשדה התעופה רק אחרי הזמן שנועד לטיסה. אלא שבינתיים חל קילקול קטן שעוכב גם את המסוס, והכל בא על מקומו בשלום. מאחז שחדמה היא בת ואחות לנהגי אנד, לא יכלו המארחים אפילו לכעוס עליה. לא היתה זאת התקלה היחידה. בלילה,

מקשקשת בקשקשנים דרום-אמריקאיים, הולמת חזוה כף בהתלהבות בתוף הגדול, אחרי קבלת שיעור ממה מיד חיילת ילידת-מכסיקו בשם צ'ביה. עד מהרה התחרו בני אילת על הזכות לקוד עס הבנות.

לחן דרום - אמריקאי
בבאר האילתי של רפי נלטון, סוף העולם, משתחררים היצרים החבויים של המלכות. בעוד רות 29

אחרי גמר המשתה אצל רפי, החליטו הכתב והצלם להתרחק בים, מול האורות הנוצ-צים של עקבה, בחוף האלמוגים. אחרי השמעת הבדיחות הרגילות על הכריש ור האדם שצעק "הצילו" נכנסו למים הצוננים. הם לא התרחקו עדין שלושים מטר מן החוף, כאשר לפתע שמע הכתב צחחה מקפי-את-דם. הוא ראה את הצלם חותר אל החוף בשארית כוחותיו. אחוז בהלה חתר הכתב אחריו. כשהגיע לחוף, נסתבר כי לא היה זה כריש, שכיר מנגנון-החושך, שניסה להוציא את הצלם מכלל שימוש. הצלם רק התנגש עם קיפודים, אשר השאיר בכף רגלו כמה עשרות קוצים. המשך הצילומים נערך על רגל אחת.

אולם מה כל התקלות האלה מול הגש-מת החלום? רות פלה, מלכת-המים לא היתה מעולם באילת. סגניתה, חדה כף, נודמנה רק פעם לביקור חסוף במקום, עוד בהיותה חיילת. שתיהן לא סטו מעולם במטוס. לכן ציפו בקוצר-רוח להתגשמות ההמנה האויבה של אנד, שהבטיח ערב הבחירה לארח את המלכות באחד מספוריו הקבועים לאילת — הלוך במטוס, חזור באוטובוס המיוחד המצוייד בכל הנוחיות, כולל מקרר ושלושה מדריכים מדופלמים.

אנד דאג לכל — לנסיעה, לנוף המשגע, להארכת ולרפי נלטון. אנד דאג אפילו לחב-רה הבינלאומית שמילאה את האוטובוס. החל בקיבוצניק מבידו, וכלה במיסטר מילר, סותר במוצרים הקלאיים וראש ה-מגבית הישראלית המאוחרת באחד המתווחות בבריטניה. מיסטר מילר הקשיש כל כך התרגש מנוף הנגב וממלכות המים, עד כי אחז בידיו במיקרופון של האוטובוס, ולא הירפה ממנו עד אשר שטף את לבו ה-ציוני החם ושר כמה תריסרי שירים ציוניים. לתמהונו גילה כי הנוסעים הישראלים בקי-אים מאוד בשירי הצבא הבריטי, וגמלי ה-גב תמהו לשמוע את צלילי נשק לי לילה טוב, סרגינטייניז! בוקעים מאוטובוס בין עבדת ושדה-בוקר.

מוגינה בדואית איאפשר לסייר בנגב מבלי ל-יות אורחת של שייך בדואי. גם מלכות-המים זכו להכנסת-האורחים המזרחית, הקשיבו לכלי-נגינה בדואי פרימיטיבי, שתו את הקפה המרי-מתקתה. שאר התיי-רים שקעו בינתיים בחיכוח על מחיר המוהר בין הבדואים, ניטו לנחש מה גודל סכום המוהר שאפשר היה לגבות תמורת כל מלכה.